

## Ψεύτικοι παράδεισοι και αληθινός



Στην Παλαιά Διαθήκη και συγκεκριμένα στο βιβλίο Γένεση χρησιμοποιείται η λέξη παράδεισος, ως δηλωτική του τόπου και κυρίως του τρόπου ζωής των πρωτόπλαστων Αδάμ και Εύας. Η λέξη αυτή, που είναι περσικής προέλευσης, ερμηνεύεται στα ελληνικά ως κήπος και η χρήση της αποσκοπεί στο να δείξει ότι η ζωή, πριν από την αμαρτία και την πτώση, μέσα στη σχέση αγάπης που είχαν οι άνθρωποι μεταξύ τους και με το Θεό και μέσα σε μια ατμόσφαιρα απαλλαγμένη από το άγχος της καθημερινότητας και την αγωνία της επιβίωσης, από το φόβο του θανάτου και των φυσικών ή άλλων κινδύνων, προκαλούσε στην ψυχή χαρά, ανάπαυση και ευφροσύνη, όπως νιώθει δηλαδή κανείς όταν βρίσκεται αμέριμνος, μαζί με αγαπημένα πρόσωπα, σε έναν ευωδιαστό και πανέμορφο κήπο.

Κάνοντας κακή χρήση της ελευθερίας του ο άνθρωπος και ακολουθώντας τις εισηγήσεις του διαβόλου, αυτοεξορίστηκε από τον παράδεισο. Διέκοψε δηλαδή την επικοινωνία με το Δημιουργό του και χάνοντας τη σχέση μ' Αυτόν, που είναι η ζωή και η χαρά, κατάντησε θνητός και δυστυχισμένος. Μαζί του μπήκε στον κύκλο της φθοράς και όλη η κτίση, με αποτέλεσμα η ζωή να γίνεται δυσκολότερη λόγω και των φυσικών καταστροφών. Αυτή την πραγματικότητα όλοι τη γνωρίζουμε και όλοι τη βιώνουμε. Όλοι ομολογούμε, ακόμη και στις καλύτερες μας στιγμές, πως η αληθινή ζωή δεν μπορεί να είναι αυ-

τή. Πρώτα απ' όλα γιατί φεύγει γρήγορα και ύστερα γιατί τα προβλήματα, το άγχος, οι άλλοι, δεν μας αφήνουν να τη χαρούμε. Είμαστε, είτε το θέλουμε είτε όχι, νοσταλγοί του παραδείσου, γιατί μονάχα κοντά στο Θεό βρίσκεται η αληθινή ευτυχία. Το ζήτημα ωστόσο είναι ότι οι περισσότεροι θέλουμε να κλείνουμε τα μάτια και τ' αυτιά στην αλήθεια και ενώ επιθυμούμε τον παράδεισο δεν κινούμαστε προς τη σωστή κατεύθυνση για να το βρούμε. Και όπως είναι γνωστό η αντίθετη προς τον παράδεισο πορεία οδηγεί στην κόλαση, λέξη ελληνική που σημαίνει τιμωρία. Αιώνια δηλαδή καταδίκη, αμέτρητα πικρή γιατί ο άνθρωπος την επιλέγει ελεύθερα, αρνούμενος την αγάπη του Θεού, που φτάνει μέχρι και τη σταυρική θυσία.

Η χριστιανική ζωή προϋποθέτει ταπείνωση και διαρκή μετάνοια. Για το λόγο αυτό λίγοι την ακολουθούν, αφού οι πολλοί πάσχουμε αθεράπευτα από την ασθένεια του εγωισμού, που έγινε αιτία να φύγουμε από τον παράδεισο. Και όπως λένε οι πατέρες της Εκκλησίας μας, ο νους που κυριαρχείται από τον εγωισμό γίνεται δαιμονικός. Εδώ βρίσκεται η αιτία όλων των κακών που υποφέρουμε ως άτομα αλλά και η ανθρωπότητα στο σύνολό της.

Ψάχνοντας ο άνθρωπος τρόπους για να απαλλαγεί από τη δυστυχία και το άγχος, ουσιαστικά ψάχνει τον παράδεισο. Αν είναι άνθρωπος προσευχής και αγάπης κι αν έχει ταπείνωση, θα στραφεί στο Θεό και θα βρει ανάπαυση. Οι πολλοί, ωστόσο, αναζητούν την ευτυχία αλλά δεν θέλουν να υποβληθούν στη δοκιμασία της μετάνοιας. Επιδιώκουν τον παράδεισο και καταλήγουν σε ψεύτικα υποκατάστατα και ψεύτικους παραδείσους, γιατί ο εγωισμός τούς κρατά αιχμάλωτους με τα δεσμά των διαφόρων παθών.

Το ζήτημα των ναρκωτικών αποτελεί την ισχυρότερη ίσως απόδειξη για την αλήθεια των λόγων μας. Όλοι σήμερα, νομο-

θητικά σώματα, αστυνομικές αρχές, σχολεία, ομάδες, σύνδεσμοι και άλλοι ασχολούνται με το πρόβλημα ή τη μάστιγα, όπως το αποκαλούν, των ναρκωτικών. Το αποδίδουν σε αίτια οικονομικά, όπως η ανεργία και η φτώχεια, και κοινωνικά, όπως οι διαλυμένες οικογένειες και η μετανάστευση, ή πιστεύουν πως θα επιλυθεί με τη σωστή παιδεία ή τη διαφώτιση με φυλλάδια ή ομιλίες σε σχολεία και στρατόπεδα. Λίγοι όμως τολμούν να ομολογήσουν πως τα αίτια του προβλήματος είναι πνευματικά και για όσο δεν το παραδεχόμαστε η κατάσταση δυστυχώς θα επιδεινώνεται.

Ως κύρια αιτία για την είσοδο κάποιου στο χώρο των ναρκωτικών θεωρούν οι πολλοί την πίεση και το άγχος που δημιουργούν τα διάφορα προσωπικά, οικογενειακά, οικονομικά ή άλλα προβλήματα, τα οποία οδηγούν τον απελπισμένο άνθρωπο, συνήθως νέο, στην αναζήτηση λίγης ευτυχίας μέσω της προσωρινής φυγής από την πραγματικότητα. Αν όμως όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν περιφρονήσει προηγουμένως την Εκκλησία, θα γνώριζαν ότι η απελπισία είναι αποτέλεσμα απιστίας και η απιστία πηγάζει από τη μανία θεοποίησης του εαυτού μας, δηλαδή τον εγωισμό. Γιατί πώς είναι δυνατόν να γίνεται κανείς χρήστης ουσιών, έχοντας δει και έχοντας ακούσει προηγουμένως τις θλιβερές συνέπειες που έχουν υποστεί άλλοι συνάνθρωποί του; Δεν είναι φανερό ότι αυτός που ενεργεί έτσι έχει αποβάλει από τη ζωή του το Θεό και προσπαθεί να βρει μόνος του την υποτιθέμενη ευτυχία;

Οι ειδικοί συνδέουν τα ναρκωτικά με το κάπνισμα και το αλκοόλ, θεωρώντας ότι ο εθισμός στα δεύτερα προδιαθέτει για την καταφυγή στα πρώτα. Πόσοι όμως συνειδητοποιούμε ότι εδώ και είκοσι αιώνες το Ευαγγέλιο διδάσκει πως η χρήση μη ωφελίμων πραγμάτων και η κατάχρηση ακόμη των αναγκαίων, δηλαδή ο εθισμός, καταντά πάθος και γεννά την α-

μαρτία. Πάθος λέγεται ουσιαστικά η κατάσταση της ψυχής που πάσχει και δεν έχει τη δύναμη να αντισταθεί σε κάτι. Μήπως δεν είναι αυτό που συμβαίνει με τα ναρκωτικά;

Ισχυρίζονται ακόμη κάποιοι ότι είναι πιθανό να μπλέξει κανείς με τα ναρκωτικά χωρίς να το επιζητεί, αλλά πέφτοντας θύμα επιτηδείων φίλων του ή άλλων. Χωρίς να αμφισβητούμε αυτή την πιθανότητα θα θέλαμε να επισημάνουμε ότι το με ποιους συναναστρέφεται ο καθένας και πού συχνάζει δεν είναι άσχετο με τη χριστιανική του παιδεία και την πνευματική του κατάσταση. Το σε ποιο βαθμό περιφρονεί κανείς τους νόμους ή τις συμβουλές των γονιών, των δασκάλων και προπαντός της Εκκλησίας είναι επίσης δείγμα του αν διαθέτει ή όχι χριστιανικές αρετές όπως η ταπείνωση και η υπακοή. Συνεπώς αν είναι κανείς θωρακισμένος πνευματικά είναι βέβαιο πως θα αντιμετωπίσει τον κίνδυνο με επιτυχία. Αγαπητοί εθνόφρουροι. Μόνο ένας παράδεισος υπάρχει και σ' αυτόν οδηγούμαστε αν ακολουθούμε το Χριστό. Οι ψεύτικοι παράδεισοι των ναρκωτικών μόνο καταστροφή προκαλούν στην ψυχή και το σώμα, στις οικογένειες, στην πατρίδα.

